

När
världen
föds på
nytt

En novell av
Tommy Lindén

Copyright

Tommy Lindén

När världen föds på nytt

Copyright: Tommy Lindén

www.cafe-solkatten.se

Innehåll

Copyright.....2

Kapitel 1 5

Kapitel 2 21

Kapitel 3 25

Kapitel 4 41

Kapitel 1

”Min gode man”, utbrast Robert, ”menar ni på fullt allvar att teokrati skulle vara en bättre styrelseform än demokrati? Det låter rena medeltiden – feodalvälde, tempelriddare – ja jag vet inte vad.”

De satt i hotellets restaurang vid ett fönsterbord med utsikt över vägen och uppfarten där en hel del bilar stod parkerade. Man höll på att förbereda en måltid, restaurangens personal sprang fram och tillbaka genom svängdörrarna till köksregionen med fat efter fat som de ställde i en förutbestämd ordning på serveringsborden. På motsatta sidan, mot där de bägge männen satt, kunde man genom de höga salongsfönstren skönja havet, och om man lyssnade riktigt noga, genom sorlet från alla gäster, höra mäsarnas höga vemodiga skri. Restaurangen var inte fullsatt, men fönsterborden på havssidan var alla belagda, medan det såväl inne i restaurangen som på vägsidan fortfarande fanns en hel del lediga bord.

”Nåja”, svarade den ”gode mannen”, som vid en första anblick kanske inte såg så där påtagligt god ut där han satt nersjunken i sin stol med ena armen tryckt mot bröstet medan den andra armens hand plöjde med fingrarna genom det halv vuxna

toviga skägget. Snarare en aning ovårdad – skäggig, långhårig, iklädd en skrynklig kavaj och blå jeans. Han bar inte skjorta och slips, som de övriga männen i salongen, utan en vinröd polotröja under den uppknäpta kavajen. Och på fötterna hade han ett par vinröda joggingskor som i och för sig matchade polotröjan färgmässigt men som annars kändes främmande i sammanhanget bland de övrigt så uppklädda gästerna.

”Nåja, jag vill väl inte påstå att min definition av begreppet ’teokrati’ refererar till medeltidens feodalvälden eller ens till ’Civitas dei’ – Augustinus tankar om ’Gudsstaten’. Vad jag vill påstå, vilket säkert kan verka provocerande, är att då det gäller folkets bästa är en god ’diktator’, inom citattecken, bättre än en ond demokrati. I dag verkar många, inte minst politiker, använda termen demokrati som en garant för sanning och rättvisa och för allas personliga lycka och välfärd. Men så är det ju inte. Allmänna val löser inte alla problem.”

”Vad menar ni, är ni emot allmänna val”, undrade Robert cyniskt.

”Nej, självklart inte...”, svarade mannen.

Han avbröts av att en ung dam dök upp bakom honom, slog armarna om honom och kysste honom på den orakade kinden.

”Jag kom precis”, sa hon glatt. ”Jag delade en taxi med några andra vid stationen som också skulle

hit. Ett trevligt äldre par som ska vara med på auktionen.”

”Min dotter Matilda” presenterade mannen för Robert, inte utan en viss stolthet. ”Själv heter jag Martin Ekblad, vi har visst inte presenterat oss, vi började prata direkt.”

Han sträckte fram handen mot Robert med ett leende.

”Robert Andersson”, svarade Robert och fattade handen. ”Jag är här för att delta i budgivningen för en släktings räkning” fortsatte han. ”Excentrisk herre – vår värd Gerwald Ekblad – inte sant? Att kräva handpenning i kontanter, två procent, det kan bli en hel del pengar. Föresten hette inte ni också Ekblad?”

Han tittade granskande på Martin Ekblad som just lyft sin kaffekopp för att dricka, men som hejdade sig och satte ner koppen igen på fatet.

”Visst”, svarade denne, ”Gerwald är min kusin. En fin man, men som ni själv sa, en smula excentrisk. Men jag skulle tro att handpenningen kontant är till för att slippa en massa tjafs i efterhand. Han har ju klargjort att handpenningen konfiskeras om köparen inte fullföljer köpet. Gerwald vill ha en snabb affär utan komplikationer. Han håller på med nybyggnationer i Spanien och behöver få loss kapital misstänker jag.

Jag och min dotter blev inbjudna till lunchbuffén, och till soarén i kväll”, fortsatte Martin, ”men vi är inte här för att ge bud på hotellanläggningen. Vi kom hit för att hälsa på släkten kan man säga.” Han tittade lite gåtfullt mot sin dotter men vände sig sedan mot Robert. ”Vi bor inte i Sverige sedan rätt många år tillbaka. Vi är visserligen ganska ofta här och hälsar på men vårt hem är nu i Skottland, nära Loch Lomond, Storbritanniens största sjö, en knapp timme från Edinburgh.”

”Jag förstår” sa Robert. ”Ja, det kommer säkerligen att bli en intressant eftermiddag och kväll. Jag har mina direktiv att följa då det gäller budgivningen. Men handpenningen har jag deponerat i hotellets kassaskåp, en massiv pjäs som är inmurad i väggen. Den flyttar man inte i första taget. Det känns inte tryggt att gå omkring med sådana belopp i fickan. Jag skulle tro att övriga budgivare gjort detsamma.”

Han tittade sig omkring. ”Mycket folk”, konstaterade han. ”Ja, en anläggning som denna är nog intressant för många. Västkustens skärgård hör till det finaste och attraktivaste vi har i landet. Och byggnadsnämndens och andra inblandade myndigheters godkännande till utbyggnad av ytterligare 40 rum med havsutsikt, spa-anläggning och egen hamn kommer att driva upp priset rejält, det kan man vara säker på.”

Matilda som hittills suttit tyst tyckte det var dags att blanda sig i konversationen.

”Vem är er släkting” frågade hon Robert. ”Ni sa att ni företrädde en släkting, får man fråga vem det är?”

”Javisst”, svarade Robert, ”det är ingen hemlighet. Det är min bror, Holger Andersson, affärsman och ägare till flera restauranger och hotell på olika håll i landet. Han skulle ha deltagit själv, men ligger i influensa med 40 graders feber. Eftersom jag är fastighetsmäklare och väl insatt i min brors affärer trädde jag in i hans ställe.”

”Holger Andersson”, sa Matilda fundersamt. ”Är det samme Holger Andersson som deltog i Americas Cup här om året? Jag har för mig att han ägde hotell och sånt.”

”Stämmer mycket väl”, svarade Robert. ”Segling är Holgers stora passion sedan barnsben. Jag är säker på att tanken på att få ta över en hotellanläggning med möjlighet att kunna anlägga en egen hamn gjort honom smått exalterad. Han är beredd att sträcka sig ganska långt i budgivning- en, men det är han kanske inte ensam om. Men hur kände ni till att han seglade? Är ni själv intresserad av segling.”

”Ja, det kan man väl säga”, svarade Matilda leende. ”Jag har seglat med pappa sedan jag var barn och sedan med kompisar och kollegor. Jag

har deltagit i en del tävlingar, men inte i Americas Cup förstås, och inte med så stora båtar.”

”Matilda är mycket begåvad på området”, försäkrade hennes pappa. ”Hon har vunnit en del meriterande tävlingar och skulle kunna gå lång om hon satsade mer, men hon har andra planer.”

”Nej, nu måste jag lämna er en liten stund”, sa Matilda och reste sig upp från stolen. ”Jag vill ta en dusch och byta om inför buffén.” Hon tittade på sin pappa: ”Ska inte du också byta om?”

”Mitt bagage kom bort på flygplatsen i Köpenhamn”, svarade han. ”Det är återfunnet och på väg hit men än så länge har jag inte sett till det.”

”Okey då, vi ses om ett tag.”

Hon navigerade smidigt med raska steg genom raden av bord och övriga gäster och försvann genom de två ornamenterade salongsdörrarna vid ingången till salongen.

”En mycket sympatisk flicka”, kommenterade Robert. ”Jag förstår att ni är en stolt fader, det har ni all anledning till att vara. Jag kan tänka mig att hon är duktig på att segla. Hon verkar vara i mycket god fysisk kondition.

Men var var vi nu? Ni försökte övertyga mig om fördelarna med teokrati, eller hur”

”Ni undrade om jag var emot allmänna val”, genmålde Martin. ”Det är jag naturligtvis inte.

Jag tycker bara att det i allt demokratiprat nu för tiden förekommer en viss övertro på denna styrelseform. Ordet demokrati betyder ju ordagrant från grekiskan, 'folkstyre'. I vår tid förknippas begreppet främst med fria val men också med medborgerliga fri- och rättigheter. Eller som någon sagt – ett civiliserat sätt att kunna vara oense på. Men demokrati i sig har ingen djupare förankring i något värdesystem, religion eller liknande. Demokrati är ett slags majoritetsvälde. Men med dagens slipade lobbyverksamhet tenderar det många gånger att bli ett lobbyistvälde. De förtroendevalda riksdagsledamöterna utsätts under sin mandatperiod för ett massivt tryck från olika lobbygrupper. Det visar sig främst i de beslut som röstas igenom i riksdagen som i opinionsmätningar inte har stöd hos allmänheten. Beslut och lagändringar är inte nödvändigtvis ett uttryck för folkviljan utan kan lika gärna vara ett uttryck för en lobbygrupps verksamhet.

Dessutom", fortsatte Martin, "styrs opinionen väldigt starkt av media. Vad folk tycker, tänker och vill, har ju väldigt mycket att göra med vilken information de har tillgång till i olika frågor och hur man vinklar olika företeelser i samhället. Och det är i huvudsak de stora media-elefanterna som förser allmänheten med den informationen. Naturligtvis förekommer det då och då debatter och liknande där alternativ information får komma till

uttryck, men detta drunknar i mängden av politiskt tillrättalagd information som ofta förmedlas på ett mycket subtilt sätt. Och hur ska en vanlig medborgare förstå att analysera och värdera allt omkring sig. På så sätt kan man säga att media och lobbygrupper är de nya feodalfurstarna som styr folket i demokratins namn. Och nåde den som opponerar sig mot de 'rätta' åsikterna."

"Det finns brister i alla system", påpekade Robert. "Ni säger att demokrati inte är knutet till något speciellt värdesystem, men är inte demokrati i sig självt ett system med en mängd värderingar. Tryck- och yttrandefrihet till exempel, och åsiktsfrihet. Rättssäkerhet, att alla är lika inför lagen. Återkommande allmänna val och så vidare. Är inte detta värderingar som hela den fria världen bygger sina samhällen på?"

"Jo visst finns det vissa värderingar som man knyter till demokratibegreppet. Det märkliga är att i ett land som Sverige, där man talar så mycket om demokrati, åsiktsfrihet, yttrandefrihet med mera, är en del av dessa värderingar inte värda så mycket när det kommer till kritan. I varje fall inte i en del frågor. Som paret Myrdal myntade på sin tid: 'Sverige är ett litet land. Där finns bara rum för en åsikt i taget'. Och i vilket fall, då det gäller värderingar, blir dessa ofta överspelade av sårintressen och ..."

Martin tystnade abrupt. En skarp smäll avbröt samtalet. Glassplitter från den stora kristallkronan mitt i salongen yrde över de närmast sittande gästerna. De bägge männens blickar riktades mot ett tumult vid ingången till salongen. Där sågs två maskerade män, nej tre och en fjärde kom in men gick snabbt ut igen. De bar alla skjutvapen.

”Får vi be sällskapet om lite uppmärksamhet”, ropade en av dem medan han gick fram och tog mikrofonen vid pianot som för tillfället var obemannat. Han fick tydligen inte mikrofonen att fungera utan slängde den i golvet och fortsatte med hög röst:

”Jag vill be er alla att ta det lugnt och sitta stilla där ni befinner er så att ingen kommer till skada. Vi är fridsamma människor som avskyr våld, men det händer ibland att vi måste ta till våld, ja till och med döda människor. Men det vill vi som sagt inte. Vi har kommit hit för att göra en liten insamling till ett gott ändamål. Om alla nu lugnt och stilla tar upp sina plånböcker, börsar eller var ni nu har era pengar och tömmer dessa på borden där ni sitter. Ni kan låta kontokorten sitta kvar i plånböckerna, dem bryr vi oss inte om. Och jag vill också be alla vackra damer här att ge sitt bidrag. Ta av alla smycken, halsband, armband, ringar och örhängen och lägg mitt på bordet.

Vi kommer att gå från bord till bord och samla upp era bidrag. Försök inte undanhålla något. Om

bidraget inte motsvarar våra förväntningar vid ett visst bord kommer vi att kroppsvisitera dem som sitter där. Den som gömt undan något kommer att ångra sig mycket djupt, det vill säga om han eller hon överlever.

Sätt igång, ni har två minuter på er”.

Den maskerade mannen talade en grammatisk perfekt svenska men med en viss brytning. Han tittade på sin klocka och sedan ut över salongen där ett sextiotal personer, män och kvinnor, som tidigare suttit i glatt samkväm i väntan på att buf-fén skulle dukas fram, nu med all brådska samlade in pengar, örhängen, halsband med mera i högar på borden.

Efter två minuter gick en annan av de andra maskerade männen runt med en stor svart sopsäck och lastade ner högarna från borden. Ytterligare en annan följde efter och gjorde lite stickprovsvi-sitationer här och där. En man som hade försökt gömma undan en del smycken i byxfickan blev brutalt nerslagen och sparkad, men inga ytterli-gare liknande intermezzon inträffade.

Det hela var över på knappt tio minuter. De mas-kerade männen samlades och ställde sig bredbent vid utgången som om de väntade på något. Då öppnades dörren och Matilda kom rusande in i salen. Hon hade bytt om till en vacker blommig sommarklänning, högklackade guldgula skor och

hade en guldgul schal över axlarna. Hon hejdade sig när hon såg de maskerade och vände om i ett försök att gå tillbaka. Hon stoppades emellertid av ytterligare en maskerad man som kom in genom salongsdörrarna och trycktes bryskt ner i en stol invid dörren.

De maskerade männen stod helt tysta med sina vapen riktade mot gästerna som chockade undrade vad som skulle hända. Plötsligt hördes en dov knall och hela hotellet tycktes skaka.

”Kassaskåpet”, viskade Robert till Martin. ”Dom sprängde kassaskåpet, det gick inte att ta med sig.”

Strax därpå uppenbarade sig en man i dörröppningen och sa något till den maskerade mannen som förde gruppens talan.

”Vi lämnar er nu”, sa densamme. ”Och vi tar den här unga damen med oss en bit på vägen”.

Han tog tag i Matildas arm och drog henne upp ur stolen där hon satt.

”Jag vill uppmana er att sitta kvar här i minst en timme eller att gå in i matsalen och ta del av maten som snart serveras. Framför allt vill jag uppmana er att inte kontakta polis eller något liknande. Om ni följer mina råd kommer ni att rädda den här unga kvinnans liv. Om inte blir ni ansvariga för hennes död.”

De maskerade männen gick snabbt ut genom salongsdörrarna och knuffade Matilda framför sig. Martin och Robert såg strax därefter hur tre maskerade män for iväg i en skåpbil och sedan hur två män for iväg med Matilda i en mindre personbil. Den ene satte sig i förarsätet och den andre knuffade in Matilda i baksätet där han själv också tog plats.

*

Stämningen i salongen på Hotell Strand var tämligen tryckt. Alla satt stilla, en del samtal började komma igång i all tysthet. Den nerslagne mannen hjälptes upp på en stol och togs om hand om efter bästa förmåga av de kringsittande. Ingen var riktigt säker på om allt var över nu. Ingen tog heller något initiativ till att tillkalla polis. Den unga kvinnans liv stod på spel tänkte man nog.

”Vad jag vill påstå”, sa Martin och vände sig mot Robert som om allt var normalt, ”är att demokrati är en utopi. Jag tänker då på begreppets yttersta betydelse ”folkvilja”. Det finns alltid särintressen som tar över. Det kommer alltid att finnas de som manipulerar fram sin egen vilja. Ni kommer kanske ihåg Orwells ’The Animal Farm’, ’Djurfarmen’ tror jag den heter på svenska. Hur grisarna manipulerade till sig makten. Orwell skrev boken som en parodi på kommunismen, men jag tror den är tillämpbar på alla styrelseformer. Grisar finns överallt, om ni förstår vad jag menar.

De flesta människor bryr sig inte särskilt mycket om vad som händer runt omkring dem så länge de själva inte berörs av det och så länge de själva har vad de behöver. Ge folket bröd och skådespel, 'Panem et circenses', som Juvenalis skaldade på sin tid.

Men förmodligen finns det inget bättre än demokrati just nu. Alla former av envælde tycks leda till förtryck eftersom makthavarna inte har folkets bästa för ögonen utan sitt eget bästa. Detsamma gäller i och för sig i de majoritetsvärlden vi kallar demokrati, men där finns åtminstone en möjlighet att rösta fram en ny regim genom allmänna val, samt en viss åsikts- och yttrandefrihet.

Den teokrati jag talar om kan nog inte upprättas förrän 'världen föds på nytt', som Bibeln säger..."

Robert som suttit stum av förvåning och egentligen inte uppfattat ett ord av vad Martin sagt utom det sista "när världen föds på nytt", brast ut:

"Är ni helt från vettet karl? Er dotter har kidnappats av terrorister och här sitter ni och filosoferar och pratar om att världen ska födas på nytt. Hur står det till i hjärnkontoret egentligen?"

"Åh, Matilda menar ni", svarade Martin men slutna ögon. "Oroa er inte. Matilda klarar sig alltid. Jag har själv uppfostrat henne, tränat henne. Jag oroar mig mer för de där terroristerna, om de nu verkligen är terrorister och inte vanliga lyckosö-

kare. Hur som helst, vekliga islamska terrorister känner jag en viss sympati med. Missförstå mig inte. Jag försvarar inte alls terrorhandlingar, det urskillningslösa våldet mot civila och liknande. Men jag förstår i viss mån deras vånda. Jag kan förstå hur de ser på det västerländska samhället, 'den fria världen', alla dessa självgoda demokratiska stater som är fulla av högmod, omoral, promiskuitet, drogproblem, girighet och all slags ondskas. Jag kan förstå den oro som finns för att detta skall spridas till deras egna länder. Naturligtvis finns mycket av detta elände redan där, det inser man kanske inte själv. Men man kan nog inte se att demokratin, vars konsekvenser man kan se i västvärlden, tillför något gott och därför bekämpar man det hela. Och det värsta är att många tänker att kristendomen ligger bakom det hela. Men sanningen är att verklig kristen tro inte har något med det hela att göra. Men det är klart att den kristna tron med sitt sannings- och rättviseideal har banat vägen..."

"För Guds skull sluta nu är ni snäll", bad Robert. "det är kanske inte ointressant det ni säger men jag har absolut ingen förmåga att tillägna mig det just nu. Jag är alldeles för uppskärnad av det som hänt. Och jag oroar mig alldeles förfärligt för stackars Matilda. Hur ni som far kan sitta så lugnt och bara prata på är för mig en stor gåta. Hur fungerar ni egentligen."

”Jag oroar mig mer för terroristerna”, sa Martin lugnande. ”Matilda bör snart vara här igen”.

*

Stämningen i salongen började så småningom lättas upp. Folk började prata med varandra, göra toalettbesök med mera. Efter ett tag kom poliser in i lokalen och samtalade med gästerna.

Martin förslog Robert att de skulle gå bort till serveringsdelen och ta del av buffén som var framdukat, men Robert var alltför skärrad för detta, så de satt kvar.

Efter cirka två timmar kom Matilda in genom dörröppningen släpande på en svart sopsäck. Hon pratade en lång stund med först en polis sedan ytterligare en annan. Sedan kom hon bort till Martin och slog armarna om honom liksom förra gången och de kysste varandra på kinden.

”Mår du bra?”, frågade fadern och man kunde märka en djup lättnad hos honom.

”Ganska så”, svarade hon. ”Nästan lite för lätt. De var helt oförberedda på motstånd från min sida. Han som satte sig bredvid mig i baksätet verkade helt upprymd av deras lyckosamma rån. Efter ett tag började han tafsa på mig och märkte inte när jag tog fram knockoutsprayen. En dusch, sedan var han borta. Den nya sprayen fungerar mycket

bättre än CC-pray och annat. Den slår ut folk direkt.

När han i förarsätet fattade att något hänt med hans kompis bromsade han in vid en parkeringsplats där de tydligen planerat att byta till en annan bil. Precis då han stannade slog jag min sommarschal runt hans hals och drog till och band den runt nackstödet. Sedan fick även han en dos. Jag hittade en rulle silvertejp i baksätet på bilen, så nu sitter bägge fasttejpade till händer och fötter. Jag har gett polisen deras position.”

”Ska vi kanske ta del av buffén nu då”, sa fadern.

”Ja, gärna, jag börjar bli rejält hungrig.”

Kapitel 2

Buffén var en magnifik exposé över allt vad västkusten har att erbjuda. Det enda som störde matron var en kvinnlig och en manlig polis, bägge civilklädda, som satt och väntade på att Matilda skulle avsluta sin måltid. Matilda hade blivit ombedd att följa med till Kungsviken, det närmaste större samhället, för ett mer detaljerat förhör. Det var en halvtimmes bilfärd till polisstationen där och förhöret skulle ta cirka en timme. Speciella förhørsledare från polisen i Göteborg var på väg dit. Rikslarm hade gått ut och ett stort pådrag var igång för att få tag i de övriga rånarna med bytet från kassaskåpet.

”Ja, det är väl lika bra att få det gjort”, suckade Matilda efter ett tag. ”Jag är strax tillbaka”.

Hon reste sig upp och avlägsnade sig i de bägge polisernas sällskap.

*

Polisstationen i Kungsviken hade sina lokaler i kommunhuset. Det fanns en jourlokal till vänster om huvudingången till kommunhuset på bottenplan, men polisen disponerade också några rum

på översta våningen tillsammans med brandförsvaret där även socialförvaltningen hade sina lokaler. Det var här på fjärde våningen Matilda hänvisades en stol att slå sig ned i medan hon väntade på förhørsledarens ankomst.

Matilda kände sig lite spänd. Hon var i Sverige nu, det visste hon, men obehagliga minnen från en resa i östra Turkiet gjorde sig gällande. Minnen från en polisstation och ett förhör där man tvingat ner henne på en smutsig brits och bundit hennes händer och fötter med rep förankrade vid britsens fot- och huvudgärd. Man hade dragit av henne en del av kläderna och hotade att våldföra sig på henne om hon inte klämde fram med hela sanningen. Matilda var livrädd. Hon hade ingen aning om var påsarna som låg i hennes väska kom ifrån. En hjälpsam man hade burit hennes väska när passagerarna fick lämna bussen för att till fots passera gränspolisen med allt sitt bagage. En ny buss väntade på andra sidan. Det måste ha varit han, förklarade hon för de bägge förhørsledarna som hånskrattade åt henne. Efter några timmar släpptes hon dock. Telefonen ringde, ett hetsigt samtal följde, som Matilda naturligtvis inte förstod ett ord av. Därefter löstes hon från britsen, de bägge förhørsledarna ursäktade sig, såg skamsna ut och ursäktade sig på nytt.

Men nu var hon i Sverige, här går det inte till på det sättet intalade hon sig. Och hon hade ju inte gjort något fel, tvärtom.

Hon behövde besöka en toalett. Matilda reste sig upp, öppnade dörren ut till korridoren utanför. Där, lite längre bort såg det ut att finnas som hon sökte.

På vägen tillbaka till förhørsrummet hörde hon, genom en halvöppen dörr, två röster tala i rummet bredvid. En av rösterna sa: "Det är kanske bäst att behålla henne över natten". "Ja", svarade den andra rösten, "det finns en hel del frågetecken att reda ut".

Matilda blev helt stel. "Vad håller på att hända", tänkte hon. Paniken började krypa på.

En av personerna i rummet, den manlige polisen som tagit hit henne, märkte att någon stod utanför dörren och lyssnade. Han tog några snabba kliv, öppnade dörren på vid gavel och kolliderade mer eller mindre med Matilda.

"Vad gör du här", utbrast han förvånat.

Matilda rusade tillbaka in på förhørsrummet. Vad skulle hon göra. Snabbt placerade hon en stol med ryggstödet under dörrhandtaget så att dörren inte gick att öppna.

Polisen utanför bankade på dörren, skrek och hojtade. "Vad tar du dig till? Öppna dörren. Öppna omedelbart".

Efter några minuter lyckades han med tillkallad hjälp spränga upp dörren och rusade in i rummet.

"Var är hon", utropade han med en blandning av irritation och förvåning. Han stirrade på ett par högklackade guldfärgade skor som låg avsparkade framför det öppna fönstret på fjärde våningen. "Gode Gud", utbrast han och rusade fram till fönstret. Han blickade oroligt ner på gatan, men där såg allting ut att vara normalt. Blicken for vidare utmed husfasaden till höger och vänster och sedan upp mot taket. Cirka en meter från fönstret till höger satt resterna av en gammal brandstegge. Förmodligen något som byggnadsarbetarna glömt ta bort vid den senaste restaurationen av fastigheten. Stegen som hade betänkliga rostan-grepp dinglade ner från taket och slutade abrupt i jämnhöjd med fönstrets nedandel.

"Otroligt", mumlade han, "otroligt".